

Arrest

nr. 138 177 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “*de beslissing van de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Dient Vreemdelingenzaken, dd. 01.10.2013, betekend dd. 07.10.2013*”.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. De verzoekers hebben de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen syntheseseminarie neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekers werd de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

De Raad stelt vast dat de verzoekers als voorwerp van het beroep “*de beslissing van de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Dient Vreemdelingenzaken, dd. 1.10.2013, betekend dd. 07.10.2013*” aanduiden. In het petitum van het verzoekschrift vorderen de verzoekers evenwel het volgende: “*de bestreden beslissing van de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 16 juli 2014, betekend dd. 17 juli 2014 deze teniet te doen en hen kosteloze rechtspleging toe te kennen voor het voeren van deze procedure*”. Onder de hoofding “*1. Feiten*” worden de antecedenten van de verzoekers weergegeven, zonder meer. Hierin wordt niet vermeld tegen welke beslissing het beroep precies zou zijn gericht. De inventaris vermeldt het volgende: “*Bijlage: 1. Bestreden beslissing (...)*”. De Raad stelt vast dat de bijlagen bij het verzoekschrift niet genummerd zijn en dat, naast een stuk betreffende de kosteloze rechtspleging, niet minder dan 8 verschillende beslissingen worden bijgevoegd. Het betreft de volgende beslissingen:

1. Beslissing van 16 juli 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard
2. Beslissing van 16 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de tweede verzoekster
3. Beslissing van 16 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar aan de tweede verzoekster
4. Beslissing van 16 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de eerste verzoeker
5. Beslissing van 16 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar aan de eerste verzoeker
6. Beslissing van 16 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de meerderjarige zoon van de verzoekers
7. Beslissing van 16 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar aan de meerderjarige zoon van de verzoekers
8. Beslissing van 16 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de meerderjarige dochter van de verzoekers

De verzoekers zetten het volgende middel uiteen:

“Schending van de artikelen 9bis van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.”

III.2. Mijn verzoekers hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat zij in België mogen verblijven.

II.3. Er is geen onderzoek geweest of de medicatie in voldoende hoeveelheid beschikbaar is. Dit wordt tegengesproken door de geneesheer die stelt dat deze niet verkrijgbaar zijn. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies.” Het is nochtans de taak van de DVZ-arts om de toegankelijkheid van de zorg te beoordelen (zie ook RvV-arrest nr. 75.052 van 14 februari 2012) (+ disclaimer in voetnoot 2 over Med-COI: “De geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst; er zijn geen gegevens bij over de toegankelijkheid van de behandeling in haar woonplaats)

De enige motivering is dat er dat “de aandoening niet direct levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte” en niet veranderd is ten opzichte van de vorige aanvraag.

Deze motivering is onvoldoende Het EHRM dat echter geenszins als absolute voorwaarde dat "de aandoening niet direct levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte" is. De DVZ arts vertrekt dus van een verkeerde deductie (Raad nr. 92.397, Raad nr. 92.661). Dienst Vreemdelingenzaken mag niet langer medische regularisatie-aanvragen afwijzen alleen omdat de ziekte volgens het advies van de DVZ arts "niet direct levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". In verschillende recente arresten vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo'n beslissingen van DVZ (zowel onontvankelijk als ongegrond verklaringen van 9ter aanvragen): Raad nr. 92.258 van 27 november 2012 - Raad nr. 92.397 en Raad nr. 92.444 van 29 november 2012 - Raad nr. 92.661 van 30 november 2012 - Raad nr. 92.863 van 4 december 2012 - Raad nr. 96.671 van 7 februari 2013.

De Raad noemt de interpretatie door DVZ van de EHRM rechtspraak "te beperkend". De Raad stelt vast dat art. 9ter, §1, eerste lid, Vw niet (alleen) verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, maar van toepassing is op 'drie verschillende situaties', namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,*
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.*

De Raad stelt dat de hoge drempel van de EHRM rechtspraak over artikel 3 EVRM geen afbreuk kan doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter Vw. Artikel 9ter Vw biedt een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes. De DVZ artsen moeten dus een ruimer onderzoek doen, en de DVZ beslissingen moeten ruimer gemotiveerd worden. Dit is duidelijk niet gebeurd. Integendeel. Men verwijst niet naar de bronnen waaruit men kan afleiden dat er een adequate behandeling zou zijn in het land van herkomst.

De voorgelegde rapporten leggen het ziektebeeld en de levensrisico voor. Deze levensbedreigende ziekte is gestabiliseerd, maar slechts met zeer zware controle en medicatie. DVZ moet motiveren waarom het medische getuigschrift niet voldoet aan de wettelijke bepalingen. De loutere stelling dat niet voldaan is aan de voorwaarden bepaald in artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, zonder verder uiteen te zetten waarom niet is voldaan aan deze voorwaarden, is geenszins voldoende om de bestreden beslissing te kunnen schragen. (RvV 78.844, 5 april 2012). Dat het medisch attest ouder is dan 3 maand is niet op straffe van nietigheid voorgeschreven."

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekers voornamelijk een beslissing viseren waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt geweigerd. Een dergelijke beslissing wordt in het verzoekschrift echter niet als het voorwerp van het beroep aangeduid en al evenmin werd van een dergelijke beslissing een afschrift bijgevoegd. Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers reeds 7 aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend - aanvragen die allen werden geweigerd - en wegens het gebrek aan concrete verduidelijking omtrent welke van deze 7 weigeringsbeslissing precies wordt bedoeld, kan de Raad onmogelijk opmaken welke beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet precies het voorwerp van het beroep zou uitmaken. De kritiek betreffende de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is onontvankelijk bij gebrek aan voorwerp.

In zoverre de enkele zin dat "Mijn verzoekers hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat zij in België mogen verblijven." al dienstig in verband zou kunnen worden gebracht met de bij het verzoekschrift gevoegde beslissing van 16 juli 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, dient te worden opgemerkt dat de verzoekers zich beperken tot het louter vormelijk tegenspreken van de conclusie van de verweerder. De verzoekers voeren geen enkele concrete kritiek tegen de motieven die deze beslissing onderbouwen. De Raad dient er dan ook op te wijzen dat hij te dezen optreedt als annulatierechter, zodat hij de opportuniteit van de beslissing niet kan beoordelen. De loutere affirmatie van de verzoekers dat zij hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn "die rechtvaardigen dat zij in België mogen verblijven" maakt dan ook geen ontvankelijk middel uit.

Ter terechtzitting wordt dienaangaande verduidelijking gevraagd aan de advocaat van verzoekers. De advocaat van de verzoekers stelt echter zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/69, §1, 3° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift het voorwerp van het beroep, dit is de aanduiding van de overheidshandeling waarvan de vernietiging wordt gevorderd, moet bevatten.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die zou kunnen worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding.

In casu is het voorwerp van het verzoekschrift, gelet op hetgeen voorafgaat, geheel onduidelijk. Er wordt geen ontvankelijk middel aangevoerd tegen één van de beslissingen die bij het verzoekschrift zijn gevoegd.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE